

Üç Artı Bir Yalnızlık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Şubat 2019

Bir ironi olmanın gerekçesi mi?
Yas ekili tarladan arda kalan ve de.
Muhitimize geldik,
Elimi tutan şiirler, hadi terk edin beni.
Yalnızlığın asalet olduğunu kim söylediyse
Bir de sessizliğin lahzasına konmuş kelebek sürüsü...

Bereketi ile geldi mevsim;
Taşkınlarda memba suyu;
Azınlığın nefesine teğet geçen
Ayrımcılık hissi.
Köhne bir yanılğı olmayı reddediyorum
Belki paçamdan akan yağmuru
Elimle toplarken yağın bereketi
Ağlamaklı yüzün emaneti benimki:
Kuş uçmaz kervan geçmez şiirlerimin de
Arka penceresi.

Üç artı bir yalnızlığın bir üst katı:
Sileceklerini yitirmiş araba gibiyim
Ve benzini biten:
Sarmalında olup bitenin
Ne ise elimde kalan.

Alaca kuşlar çemkiliyor her rahmeti
Kursağından geçirme gayretine söz geçmiyor âlemin
Bir de ısrarcı bakışlar:
Zamanın delik cebinde
Bir neşe biriktiriyorum
Her fasılda aşkın tüten bacasını sonlandırıyorum:
Ondandır, diyenlere aldırış etmeden
Kamufle ediyorum görüneni.

Şiir dibine vuruyor kelimelerin;
Yorgun kıyıları döven dalgalara minnettarım, Tanrım:

Dövmediğim kimse dizimi koyduğum her bir dizeyi
Geçiriyorum süzgeçten:
Utangaç ve dalgın her biri:
Tıpkısının aynısı olacaksa yazdıklarım
Fitratımın uyumsuzluğuna parmak basıyorum
Ve başlıyor hapisane günlerim:
Konakladığım her şiiri konduruyorum bir üst çekmeceye
Gidip gelip açıyorum
Bir o kadar acıyorum
Lanet benzeri bir efkâr benimki.

Sonrasını unutan ziyafet sofrasında
Yemediğim ne kaldı ki?
Biraz da süt içiyorum içindeki yangını söndürsün diye
Düşlerime paye veriyorum gece ertesi:
Un ufak olmalı hezeyanlar
Ve muteber bir çekince: